Temps Ordinari - Segon diumenge

Per FrancescRiera el dl., 08/01/2024 - 00:00

1Sm 3,3b-10.19
1Co 6,13c-15a.17-20
Jn 1,35-42

AVUI UN PROCÉS D'ENAMORAMENT EN CINC ACTES

Quan ens fem grans ens agrada recordar aquells moments de la nostra joventut que ens foren constituents, que canviaren la nostra existència: un esdeveniment, la trobada amb una persona que ens capgirà...
Avui l'evangeli de Joan rememora l'escena idíl·lica que capgirà la vida del "Deixeble estimat". Explicada amb molt de realisme, plena d'emoció, de colors i de vida.
Avui se'ns rememora que hi ha un moment fort inicial d'intimitat, d'enamorament. Potser va ser un "moment" (=caiguda del cavall, "fletxazo"), potser va ser un "temps llarg" en què va madurant un amor.
Un procés d'enamorament en cinc actes

1. Algú assenyala.
(Cal aguditzar l'oïda, ja ens ho deia la 1ª lectura).
Potser els pares, l'ambient, una persona, un amic, una crida interior... En el cas de l'evangeli és el Baptista, el Precursor: l'home que no s'assenyala a ell, sinó que assenyala a un altre ("cal que Ell creixi i que jo minvi!").
Pronuncia unes paraules "corprenedores" (que roben el cor): Heus ací l'Anyell de Déu, el que regala Llibertat, el que Reconcilia els meus trencaments, el que treu el pecat del món, el que em refà interiorment, el que re-crea.
Com hem d'estar agraïts a qui va assenyalar i canvià la meva vida...!

2. Quedo corprès, encisat... enamorat!
A la fi em trobo algú que em fa tocar fons, que fa que jo sigui jo, que em reconeix, que m'estima no per les meves obres (talents, virtuts, gràcies...), sinó perquè soc jo, concretament. Amb ell he trobat la meva humanitat... i per tant he trobat Déu!
El deixeble i nosaltres quedem "corpresos", potser immediatament com diu l'evangelista, o potser a poc a poc...! Tant se val!

3. Jesús es gira: una MIRADA "única"
Una estrebada al cor, quan els meus ulls es veuen reflectits en els ulls de Jesús, que sé que és l'Anyell de Déu! I una pregunta, la pregunta: "on vius?": on està tot el teu? on et podria conèixer? on podríem xerrar hores, estar-me amb tu, col·laborar amb les teves tasques i interessos, ser del tot teu, i de retruc, ser del tot meu?
I una mirada, la Paraula: "vine i ho veuràs".

4. Estar-s'hi...!
Hores...! Sopar junts, poesia... Fins i tot el deixeble, a la seva vellesa, recorda l'hora concreta, eren les quatre de la tarda..
És un regal inefable aquesta experiència mística. Per als uns serà sorollosa i emotiva, per a d'altres serà pacifica i quieta.
St. Ignasi anomena "consolació" a dues maneres diferents de "sentir": a) quan el cor s'inflama, crema... una consolació "sorollosa"; b) i també quan el cor es troba pacífic i nota, tanmateix, que augmenta en ell la pau, l'estimació... la fe, l'esperança, la caritat.

5. Missió.
La plenitud del goig de Déu no ens el quedem per a nosaltres solets, de manera més o menys egoista. Quan el goig i la consolació són de Déu, hom es troba amb la necessitat de donar-ho a conèixer: es converteix en un do que no sabem quedar-nos-el per a nosaltres mateixos! Necessitat de donar a conèixer la Bona Notícia, la Gran Satisfacció.
I el deixeble, corprès per Jesús l'Anyell de Déu, surt al món cridant que és possible treure el pecat del món (del cor i de les estructures), que és possible la reconciliació, que un altre món és possible, que el Regne de Déu se'ns ha acostat en Jesús.

ETIQUETES
ENAMORAMENT MIRADA CONSOLACIÓ MISSIÓ